Innocence or not (Short Story)

မျဖတျဖ

(၁)

ခုတေလာ ကၽြန္မ စိတ္ေတြ ေလးလံေနသည္။ အထူးသျဖင့္ သူ႕မ်က္လံုးမ်ားႏွင့္ ဆံုသည့္အခ်ိန္တိုင္းေပါ့။ ထိုမ်က္၀န္းမ်ားကို ေမ့ပစ္ခ်င္သည္။ တတ္ႏိုင္သမွ် ေရွာင္ကြင္းသြားလိုက္ခ်င္သည္။ သူ႕အၾကည့္မ်ားသည္ ကၽြန္မကို ကေယာင္ေခ်ာက္ခ်ားျဖစ္ေစသည္။ သူသည္ ယခုရက္ပိုင္းအတြင္း ကၽြန္မ၏ အာရံု၀င္စားမႈတိုင္းကို ဖမ္းဆုပ္ထားသည္။ လူတစ္ဦး၏ မေနာကို ပိုင္စိုးႏိုင္စြမ္းရွိေသာ အၾကည့္သည္ အဘယ္မွ်ေသာ တန္ခိုးသတၱိႏွင့္ ျပည့္စံုသနည္း၊ မည္ကဲ့သို႔ေသာ စြမ္းအားမ်ိဳး ပိုင္ဆိုင္ထားသနည္းဟု တစ္စံုတစ္ေယာက္ကမ်ား ေမးလာလွ်င္ ေက်နပ္စရာ အေျဖကို ေပးႏိုင္လိမ့္မည္မဟုတ္ပါ။

ကၽြန္မ ရည္ညႊန္းလိုေသာ သူသည္ သာမန္တကာ့ သာမန္ထက္ ႏံုခ်ာေသာသူသာ။ ထို႔ထက္ တိတိက်က် ေျပာရလွ်င္ ေခြးတစ္ေကာင္။ ထပ္မံ အေသးစိတ္ၿပီး ဂုဏ္အင္ျပရပါက လူတကာက ေအာ့ဟစ္ေမာင္းထုတ္ေသာ၊ အသြားၾကီး ေခြးအုပ္စု၏ အျမဲဗိုလ္က်ခင္းကို ခံရေသာ လမ္းေဘးမွ အႏုတ္စုတ္ ဂုတ္စုတ္ ေခြး၀ဲစားတစ္ေကာင္။ အင္မတန္ အသန္႔အျပန္႕ၾကိဳက္သူ ဇီဇာေၾကာင္တတ္သူမို႔ ေခြး၀ဲစား မေျပာႏွင့္။ မည္သည့္ အိမ္ေမြးတိရစၧာန္ကိုမွ မခင္တြယ္တတ္ေသာ ကၽြန္မက ေအာက္တန္းစား ေခြးတစ္ေကာင္ကို စြဲလန္းေနပါသည္ဟု ဆိုလွ်င္ ကၽြန္မ၏ ပတ္၀န္းက်င္မွ အေၾကာင္းသိသူမ်ားက ဟားတိုက္ ရယ္ေမာၾကေလမလား။ ထူးဆန္းမႈတစ္ခုဟုသာ ဆိုၾကပါစို႔။ သူႏွင့္ ဆက္ႏႊယ္မႈေၾကာင့္ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ အရိုးစြဲလာေသာ ကၽြန္မ၏ ကန္႔သတ္ထားမႈမ်ားမွာ ခ်ိဳးေဖာက္ဖို႔ အေၾကာင္းျဖစ္လာေတာ့သည္။

ၾကာေတာ့ ၾကာခဲ့ပါၿပီ။ ကၽြန္မ အုပ္လံုးသိမ္းတတ္သည့္ အရြယ္တြင္ စိတ္ပ်က္စရာ ထိုကန္႔သတ္ခ်က္ကို မိမိတစ္ဦးတည္း အျမင္ျဖင့္ စည္းတားဖို႔ရာ ဇာတ္လမ္းစတင္ခဲ့သည္။ ကၽြန္မ မွတ္မိသေလာက္ ထိုေန႔သည္ တစ္ခုေသာ ေႏြရာသီ၏ ေမွာင္စပ်ိဳးသည့္အခ်ိန္။ ေက်ာင္းမွ ေမာေမာႏွင့္ ျပန္လာၿပီး ညစာ စားေနသည့္ တဒဂၤအတြင္းမွာပင္ ျဖစ္ပါသည္။ ထိုအခ်ိန္တြင္မွ တိုက္တိုက္ဆိုင္ဆိုင္ ထမင္းစားစားပြဲႏွင့္ ကပ္လ်က္ရွိေသာ ျပတင္းေပါက္မွ အိမ္ျပင္ဘက္သို႔ ေငးမိသြားသည္။ ေၾကာင္တစ္ေကာင္ရယ္ေလ။ သူက စၿပီး ကၽြန္မကို အိပ္မက္ဆိုးေတြ ေပးခဲ့သည္။ ထိုေၾကာင္သည္ အုတ္နံရံမွ တစ္ဖက္အိမ္၏ ေခါင္မိုးေပၚသို႔ လွမ္းခုန္လိုက္ခ်ိန္တြင္ ကံဆိုးရွာေသာ သူ႕သေႏၶသားက ထြက္က်လာသည္။ သည့္မတိုင္မီကေတာ့ ေၾကာင္မခမ်ာ ေမြးဖြားခ်ိန္နီး၍ နာက်င္စြာ ေအာ္ျမည္ေနမလားဆိုတာ ကၽြန္မ မသိႏိုင္ပါ။ ကိုယ့္အာရံုႏွင့္ ကိုယ္မို႔ သတိမထားမိတာလည္း ျဖစ္ႏိုင္ပါသည္။

တစ္ဖက္ေခါင္မိုးေပၚသို႔ သူေရာက္ခ်ိန္ႏွင့္ သူ႕ရင္ေသြးငယ္ ျပင္ပေလာကသို႔ ၀င္ေရာက္ခ်ိန္က တထပ္တည္းက်သည္။ တစ္ဖက္အိမ္က တစ္ထပ္အိမ္မို႔ ေခါင္မိုးအစြန္းမွ ထိုေၾကာင္မ သားေလွ်ာသည့္အျဖစ္သနစ္ကို ပိတ္သားျပင္တြင္ ရႈျမင္ေနရသလို ကြက္ကြက္ကြင္းကြင္းၾကီး ျမင္ေနရသည္။ ေၾကာင္ရယ္လို႔ ရုပ္လံုးမေပၚေသးသည့္ အမိ၀မ္းတြင္းမွ ကၽြတ္ခါစ အႏွီသတၱ၀ါေသးေသးေလးကို သူ႕မိခင္က ဘာသာဘာ၀ အတတ္ပညာျဖင့္ သူ႕ဘာသာ ခ်က္ၾကိဳးျဖတ္ၿပီး ညေနစာအျဖစ္ က်က်နန တစိမ့္စိမ့္ ပြဲေတာ္တည္လိုက္သည့္ ျမင္ကြင္းသည္ ထိုေန႔ကစၿပီး ကၽြန္မကို တမွင္းမွင္း ေျခာက္လွန္႔ေတာ့သည္။ ထိုစဥ္အခါက စားၿပီးသား ညစာတို႔ပင္

ပျို့အန်ထုတ်ပစ်ရသည်အထိ။ အစွဲအလန်းကြီးတတ်သော ကျွန်မအတွက်တော့ ရောမ ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာ ပြစ်မှုကြီးနှင့် ပက်ပင်းတိုးလိုက်ရသလို ရင်တုန်စရာကောင်းနေတော့သည်။ နောက်ပိုင်း စာတွေ ဖတ်ရင်း၊ အသိ ဆရာဝန်များနှင့်လည်း ဆွေးနွေးရင်း ခွေးရူးရောဂါနှင့် တိရိစ္ဆာန်မှတဆင့် ကူးစက်တတ်သည့် အခြားရောဂါများအကြောင်း သိလာရတော့ တိရိစ္ဆာန်ဆိုလျှင် ဝေရာမဏီ ဝေးဝေးရှောင်ကြဉ်လော့ဆိုသည်မှာ မည်သူ့ကမှ သတိပေးစရာမလိုအောင်ကို အသိရှိနေတော့သည်။ အဟိတ်တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်သော ကြောင်စုန်းတစ်ကောင်ထံတွင် စာနာခြင်းတရားကို သွားပြီး ရှာဖွေမိသည့်ကိုက ကျွန်မ၏ လွဲချော်မှုပင်။

ဤသို့သော နောက်ခံအကြောင်းတရားများနှင့် ကျွန်မကို အနှီ ခွေးဝဲစားက လာပြီး ပတ်သက်ချေပြီ။ သူက ကျွန်မဘဝထဲသို့ ဝင်လာတာလား။ ကျွန်မက သူ့ဘဝထဲသို့ ဝင်သွားတာလား။ တပ်အပ်ပြောနိုင်သည်မှာတော့ သူ့ကိုလည်း ကျွန်မ မေတ္တာထား၍ မရနိုင်ပါချေ။

(၂)

သေချာစေ့ငုကြည့်လျှင်တော့ သူ့ဘဝအကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ သူက ခွေးချစ်သူ တော်တော်များများ အမြတ်တနိုးထားတတ်သော တယ်လီယာခွေးမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ လမ်းထဲကို ရောက်လာသည့် အချိန်ကတော့ သူ့ရဲ့ ရွှေထီးဆောင်းနေ့ရက်တွေပဲ ကုန်လွန်သွားပြီမို့လား မသိ။ အရောင်က ခပ်မွဲမွဲ၊ အမွေးငုံးတိ၊ ပိန်ချိချိနှင့်။ သူ့ဝမ်းသူ အနိုင်နိုင်ကျောင်းနေရသည့် ခွေးဝဲစားကလေးမျှသာ။ ဘယ်သူ့ကမှ မချစ်ချင်၊ မပိုက်ထွေးချင်။ စားခွက်လုရင်း ခွေးကြီးတွေက မာန်ဖီကြ၊ ကိုက်ခဲလိုက်ကြလို့ သူ့ခမျာ တဂိန်ဂိန်၊ တအိန်အိန်နှင့် တောင်းပန်ရှာသည်။

ကျွန်မ နှလုံးသားထဲသို့ ဝင်မလာသေးမီ ညကလည်း သူနှင့် ခွေးတစ်အုပ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ရန်ဖြစ်ကြသည်ထင့်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ခွေးမာန်ဖီသံတွေနှင့် ဆူညံနေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်မ ရုံးသွားရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာချိန်တွင် လှေကားခြေရင်း၌ ခွေခွေကလေး လာပြီး ခိုလှုံနေရှာသည့် သူ့ကို သတိထားမိတော့သည်။ သူ့ ပေါင်ရင်းက သွေးစသွေးနတွေ မခြောက်သေးသည်ကို ဘယ်ဘက်ခြေချောင်းကလေးကို မြှောက်ထား၍ မြင်နေရသည်။ ရုံးချိန်မှီမိ၍ လှေကားတလျှောက် ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းလာသော ကျွန်မကို သူ အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသား ပထမဆုံး မျက်လုံးချင်း စပြီး ဆုံတွေ့ကြပြီ။ ထိုအချိန်က သူ့ခမျာ အရာရာကို ထိတ်လန့်နေသည့်ပုံ၊ အသနားခံနေပုံ။ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာကို တော်တော်ကြီး ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရပုံ။ ကျွန်မကတော့ အထက်စီးကပဲပေါ့။ “အကောင်ယုတ်ယုတ်လေးနဲ့ ခွေးကြီးတွေကို သွားပြီး တုတာ ခံရတာတောင် နည်းသေး” ဟုပင် စိတ်ထဲက ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်ကြီး ကောင်းချီးပေးလိုက်သေးသည်။ သူကတော့ တအီအီအော်လို့၊ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြနေသယောင်။ ကျွန်မလည်း ရုံးချိန်ကျော်နေပြီမို့ သူ့ကို ဂရုမထားနိုင်အားပါ။ သာမန်လျှက်ကာ အကြည့်နှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့တော့သည်။

သို့ပေမယ့် ဘဝဘဝက ရေစက်က အခုမှ အကျိုးပေးပြီလားမသိ။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန် အိမ်ပြန်တော့လည်း လှေကားရင်းတွင် သူ့ကို မတုန်မလှုပ် တွေ့ရပြန်သည်။ သွေးတစိုစို၊ ဖုန်အလူးလူးနှင့် ညစ်ထေးနေသော သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မမှာ အော်ဂလီဆန်လိုက်ရတာ။ မလှုပ်မယှက်ကြီး တွေ့ပြန်တော့လည်း “သေပြီလားမသိဘူး” ဟု စိုးစဉ်းမျှ ကရုဏာသက်မိသွားသလိုလို။

“ဒီတိုက်က လူတွေကလည်း ခက်ပါတယ်။ ခြေသေတစ်ကောင်လုံး ဒီအတိုင်းပဲ ထားတော့မှာလား။ လွှင့်ပစ်ဖို့ နည်းနည်းမှ စိတ်မကူးကြဘူး ထင်တယ်” တစ်လက်စတည်း တစ်တိုက်လုံးက ရှိရှိသမျှ အိမ်ထောင်စုတိုင်းကို အပြစ်တင် စောလိုက်ပြန်သည်။ ခဏနေတော့ အခန်းတစ်ခန်းခန်းမှ ရေတင်လိုက်သည် ထင်၏။ ရေမော်တာ လည်သံ တဂျီဂျီ ရုတ်တရက် ထမြည်လိုက်သဖြင့် ထိုခြေဝဲစားလေးခမျာ လန့်ပြီး ခေါင်းထောင်ကြည့်မှပဲ သူ ခဏမှိန်းနေတာဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိတော့သည်။ သူသည် ကျွန်မကို ကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ဒဏ်ရာမှာ သက်သာပုံ မပေါ်သေး။ မလှုပ်နိုင် မရွားနိုင်ဖြင့် တစ်နေ့စာ သူ့ဝမ်းရေးကို သူ ဘယ်လို ဖြေရှင်းနေလည်း မသိ။ ဆာရှာရော့မည်ပေါ့။ ကျွန်မမှာတော့ သူ၏ ခပ်ရိုးရိုးအကြည့်လေးကိုတောင် ခံနိုင်စွမ်းမရှိ။ ရုတ်တရက်လှုပ်လှုပ်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့သာ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

သူ့ခမျာလည်း လုံခြုံဘေးကင်းရာမှာသာ နေခဲ့ရှာပေမည်။ လှေကား၏ ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင် ရေမော်တာများ ရှိသဖြင့် ထိုအပိုင်းကို အမြဲတစေ သော့ခတ်ထားသည်။ သူလို အကောင်ငယ်လေးကသာ သံပန်းတခါး သံတိုင်တွေ ကြားက ငုံ့လျှိုးပြီး ဝင်နိုင်ပေမယ့် အခြားအကောင်ကြီးတွေ ဝင်လို့မဖြစ်နိုင်တာမို့ သူ့အတွက် လုံခြုံသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဘယ်အချိန်ထိ ထိုနေရာတွင် သူ နေဦးမှာလဲ။ မနက်ဖြန်တိုင်း သူနှင့် ဆုံတွေ့နေရဦးမှာလား။ အတွေးနှင့်တောင် စိတ်မောရပါ၏။

(၃)

ဒုတိယနေ့ ရောက်လာပြန်သည်။ စနေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်မို့ အောက်ထပ်သို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဆင်းဖြစ်သည်။ ဆင်းလေတိုင်း သူ့ကို မြင်ရပြန်သည်။ သူသည် မနေ့ကထက် သိသိသာသာ ပိုပြီး ပိန်သွားသည်။ အမွေးတွေလည်း ကျွတ်ကုန်ပေါ့။ တစ်ချို့နေရာများဆိုလျှင် အသားပြင်ကိုတောင် မြင်နေရပြီ။ ကျွန်မကို မြင်တော့ ဟောင်သံမပြုနှင့် အီသံတစ်ချက်ပင် မပေး။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရင်းနှီးသွားလို့လား၊ သူ့အတွက် အကျိုးမထူးဟု ထင်လို့လား၊ အသံပြုရန်ပင် အားမရှိတော့၍လား မပြောတတ်ချေ။ သေချာသည်က သူသည် ကျွန်မ၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မမှာ စိတ်မလုံ၍ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြည့်လေတိုင်း သူ့မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံရသည်ချည်း။ ခက်တော့ ခက်ချေပြီ။ သူ ကျွန်မအပေါ် မည်သို့ မည်ပုံ သဘောထားမည်ကို အတိအကျ မခန့်မှန်းတတ်သော်လည်း ကျွန်မကတော့ သူ့ကို မုန်းလှပါပြီ။ အနှီ ခြေနာလေးကို ကျွန်မ မြင်ကွင်းထဲမှ မြန်မြန်ပျောက်သွားစေချင်လှပြီ။ ရိုင်းရှာသည့် စိတ်က စာနာသနားရမည့်စိတ်ထက် လွန်ကဲနေသည်ကိုး။

သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းရန် ကိစ္စပေါ်လာပြန်တော့ သူနေသည့် လှေကား ဘယ်ဘက်ထောင့်ကို မကြည့်မိရန် စိတ်ကို တင်းထားရသည်။ သို့သော် မရပါ။ သတိထားသည့် ကြားကပင် “ခြေသေကြီးနှင့် ပက်ပင်းတိုးလေမလား” ဟု စူးစမ်းချင်သော စိတ်ဖြင့် သူ့ဘုံဗိမာန်လေးဆီသို့ အကြည့်က ဝေ့ဝိုက်မိပြန်သည်။ အသက်ခပ်မှင်းမှင်း ရှူ၍ မှိန်းနေရှာသော သူ့ကို တွေ့ရသည်။ နဂိုကတည်းက ကြုံလှီရှာသော သူသည် အခုတော့ ချိုးချိုးကျနေရှာပေပြီ။ အထူးသဖြင့် ခြေချောင်းအရိုးလေးများပင် ပေါ်ထွက်လို့။ ကျွန်မမှာ စိတ်ပင်ပန်းရပြန်ပါသည်။

ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း အားမလို အားမရဖြစ်မိသည်။ ဤမျှ အကြင်နာကင်းမဲ့သူ ဖြစ်ရကားဆိုသည့် အတွေးဖြင့် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ အပြစ်တင်ပြန်သည်။။ သို့သော် ဖြစ်သင့်သောတရားနှင့် တစ်ကိုယ်ကောင်း အတ္တတို့က လွန်ဆွဲနေကြဆဲ။ တိရိစ္ဆာန်များကို ရွံမုန်းသည့်ကြားကပင် အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝတုန်းက မြန်မာစကားပြေတွင် သိပ္ပံမောင်ဝ၏ “အာမိတ်” ကို

သင္ယူရတုန္းကေတာင္ ေခြးကေလး အာမိတ္ကို သနားလြန္းသျဖင့္ မ်က္ရည္လည္ရႊဲျဖစ္ခဲ့ရေသးသည္။ ငါဆို ဘယ္လုိ ၾကင္နာလိုက္မွာပဲဟူ၍ စိတ္ကူးႏွင့္ ေသဘာေကာင္းခဲ့သည္မွာ နဖူးေတြ႕ ဒူးေတြ႕ၾကံဳသည့္အခါ မ်က္ႏွာလည္း ပ်က္၊ အၾကည့္လည္း လြဲ၊ ႏွာေခါင္းလည္း ရႈံ႕မိျပန္ေလေတာ့သည္။

ကၽြန္မ တရားမွ်တပါသလား။ ကၽြန္မ၏ အျပဳအမူတုိ႔ ဓမၼဓိ႒ာန္က်ပါရဲ႕လား။ ခြင့္လႊတ္ နားလည္ေပးႏုိင္စရာ ေကာင္းပါရဲ႕လား။ မည္သုိ႔မွ မွတ္တမ္းမတင္ထိုက္ေသာ၊ သာဓုေခၚရန္ အေၾကာင္းမရွိေသာ မသိက်ိဳးကၽြံျပဳမႈ၊ ေရွာင္လႊဲမႈအတြက္ ေျဖသိမ့္စရာ ဆင္ေျခအမ်ိဳးမ်ိဳးရွာၾကည့္ပါေသးသည္။ သူ႕ကို အစာဝယ္ေကၽြးရန္ အစဦး၌ စိတ္ကူးမိေသးသည္။

“မျဖစ္ေသးပါဘူး။ လက္ပံပြင့္ခ်ိန္က်လည္း နီးလာၿပီ။ သူ႕ၾကည့္ရတာ ေခြးရူးကိုက္ခံရတာလား၊ ဘာလားမသိဘဲ သြားေရာေနလုိ႔၊ ေနာက္ ေတြ႕တိုင္း ပါးလ်က္ကားလ်က္လာလုပ္လို႔ ေရာဂါကူးလာရင္ ဘယ္လိုလုပ္မလဲ”။ ဤအေၾကာင္းျပခ်က္ တစ္ခုတည္းႏွင့္ပင္ သူ႔ကို တတ္အားသေရြ႕ ကူညီရန္အၾကံကုိ လက္လႊတ္လိုက္ေတာ့သည္။ အသိတိရိစၦာန္ေဆးကု ဆရာဝန္မ်ားကို ပင့္၍ ျပရန္ စဥ္းစားျပန္၏။ ေၾကးရတတ္ ေခြးခ်စ္သူမ်ား၏ သည္းသည္းလႈပ္မႈကို အရိပ္တၾကည့္ၾကည့္ ေနေပးရေသာ သူတုိ႔ကလည္း လမ္းေဘးေခြးဝဲစားတစ္ေကာင္အတြက္ အခ်ိန္၊ လံု႕လ မွ်ေပးႏုိင္ပါ့မလား။ သည္ေခြးကုိ ပိုက္ၿပီး ေဆးခန္းသြားဖို႔ေတာ့ ကၽြန္မအတြက္ လံုးလံုးမျဖစ္ႏိုင္။ သည္လုိႏွင့္ပင္ အမွားျခစ္ရန္ ၾကိဳတင္ ၾကံစည္ၿပီးထားေသာ အေျဖလႊာကို မစစ္ခင္ကတည္းက အက်ံစာရင္း သြင္းလိုက္မိပါသည္။

ဟုတ္ပါသည္။ ကၽြန္မ၏ ေခါင္းေရွာင္မႈသည္ မည္သုိ႔မွ ခြင့္လႊတ္ႏုိင္စရာ မေကာင္း။ ဒါကို ကၽြန္မ ေကာင္းေကာင္း သေဘာေပါက္သည္။ အထူးသျဖင့္ ကၽြန္မက လူမႈေရးေဆာင္ရြက္သူ ဝန္ထမ္းတစ္ဦး ျဖစ္ေနျခင္း အေၾကာင္းတစ္ခုတည္းႏွင့္ပင္ စိတ္မာတ္ႏွင့္ လုပ္ရပ္ ေျဖာင့္ေျဖာင့္ၾကီး ဆန္႔က်င္ေနမႈကုိ ေအာ့ႏွလံုးနာစရာ ျဖစ္ေနေတာ့သည္။ သည္လိုႏွင့္ တစ္ေနဝင္၍ တစ္မိုးခ်ဳပ္ျပန္ေသာ္ျငားလည္း ကၽြန္မ၏ အတၱမီးၾကီးကား တညီးညီး ေတာက္ေလာင္ေနဆဲ။

“ပကတိအမွန္တရားကို မ်က္ကြယ္ျပဳၿပီး ဘာေၾကာင့္မ်ား ဒီေလာက္ထိ ေခါင္းမာေနရတာလဲ” ေတြးရင္းႏွင့္ပင္ အသက္ရွဴက်ပ္လာသည္။ ေလးရက္ေျမာက္ေန႔သို႔ ကူးၿပီ။ ကၽြန္မ သူ႕အၾကည့္ေတြကို ပိုပိုၿပီး ေၾကာက္လာသည္။ သူ႕ေရွ႕ေရာက္လွ်င္ အလိုလုိ သိမ္ငယ္မိလာသည္။ အိမ္ျပန္ရမွာကို ဝန္ေလးေနမိသည္။ ျဖစ္ႏုိင္လွ်င္ ထိုေလွကားဘက္မွ မသြားခ်င္။ အေပၚသို႔ တက္ရန္ အျခားေလွကားတစ္ခု မရွိသည္က ကၽြန္မအဖို႔ သူမွသူ မေတြ႕ခ်င္ မျမင္ခ်င္လွ်က္က ဆံုရန္ၾကံဳရန္ အခါသင့္ေစခဲ့သည္ပဲ။ ယခုအခ်ိန္မွာ သူ႕ကုိ မုန္းေသးသလားဆိုတာ ကၽြန္မကိုယ္ ကၽြန္မ ဆန္းစစ္မိျပန္သည္။ အေျဖက ေဝေဝဝါးဝါး။

(၄)

“ဆရာမအတြက္ပဲ့။ အညာက လူေတြ သနပ္ခါးတံုး လက္ေဆာင္ေပးလိုက္တာ”

အပူပိုင္းေဒသ စီမံကိန္းမွ ကၽြန္မကို ခ်စ္ခင္ၾကေသာ ရြာသားမ်ားက အရာရွိတစ္ဦးႏွင့္ လက္ေဆာင္ ပါးလိုက္ျခင္းပင္။ ရိုးသားေသာ ေတာသူေတာင္သားမ်ား၏ စိတ္ရင္းကား ေလးစားဖို႔ေကာင္းသည္။ အျဖဴထည္သက္သက္။ အညာေဒသနည္းတူ ရေဝတီတိုင္းဘက္မွ ရြာမ်ားကလည္း လူၾကံဳရွိရင္ ရွိသလို ကၽြန္မအတြက္ ပုစြန္ေျခာက္မ်ား၊ ငါးေျခာက္မ်ား ထည့္ေပးေနက်။

“ကၽြန္မ လူမႈေရးလုပ္ေနတာ၊ ဒါေတြကို လက္ခံလိုက္ရင္ အထင္လြဲစရာျဖစ္မယ္။ ကၽြန္မတို႔ အဖြဲ႕အစည္းကလည္း ဒါမ်ိဳးေတြကုိ လက္မခံဖို႔ ေျပာထားလို႔ပါ။ ၿပီးေတာ့ ကၽြန္မက တစ္ေယာက္ထဲ ေနေတာ့ အသံုးမလိုပါဘူး။ မေပးပါနဲ႔” ဘယ္လုိပဲဆိုဆို၊ သူတုိ႔ကေတာ့ .. “အမ်ားၾကီးမွ မဟုတ္တာ ဆရာမရယ္။ တတ္ႏုိင္တာေလး ေပးတာကုိ လက္မခံရင္ စိတ္မေကာင္းျဖစ္ရလိမ့္မယ္။ ဆရာမ အသံုးမလိုရင္ တျခား မိတ္ေဆြေတြကို လက္ေဆာင္ျပန္ေပးေပါ့” ဟု ဆိုကာ မယူမခ်င္း ဖြတ္အတင္း ထည့္ေပးၾကေလသည္။ က်သင့္ေငြ ရွင္းေပးလွ်င္လည္း လက္မခံ။ သည္ေတာ့လည္း ကၽြန္မမွာ သူတုိ႔ရြာေတြကို သြားေလတိုင္း ဖတ္စရာ စာအုပ္အေဟာင္း၊ က်ႏုယ္အေဟာင္းေလးေတြ၊ ကေလးေတြအတြက္ စာေရးကိရိယာေတြ၊ မုန္႔၊ အေအးဘူးေတြ လက္ေဆာင္ ဝယ္သြားေလ့ရွိသည္။ တစ္ဦးေမတၱာ တစ္ဦးမွာ ထားရွိရင္း ကၽြန္မတုိ႔ အဝန္းအဝိုင္းေလးမွာ ေမတၱာျခံစီး၍ လံုေနေတာ့သည္။

လုပ္ေဖာ္ကိုင္ဖက္ အခ်င္းခ်င္းကပင္ ကၽြန္မအေပၚ ရြာကလူမ်ားက သဒၶါပိုၾကပံုကို အားက်ၾကရသည္။ အင္မတန္ ရုိးရွားတတ္သည္ဆိုေသာ ကၽြန္မ၊ မိသားစုထဲတြင္လည္း အလုိလိုက္ခံရဆံုးမို႔ ႏြဲ႕ဆိုးဆိုးတတ္သည့္ ကၽြန္မက ရြာသားမ်ားႏွင့္ ဆံုလွ်င္ေတာ့ ရင္ႏွက္ေသာ စိတ္ႏွလံုးျဖင့္ အျမဲျပံဳးမူဆက္ဆံခဲ့ပါသည္။ ခုခံအားက်ဆင္းေသာ ေရာဂါေဝဒနာသည္မ်ားႏွင့္လည္း တရင္းတႏွီး၊ အနာၾကီးေရာဂါသည္မ်ားႏွင့္လည္း စကားလက္ဆံုက်၊ ထမင္းလက္ဆံု စားလို႔။ စိမ္းကိန္း၏ ပံ့ပုိးမႈမ်ားသည္ မရည္ရြယ္ေသာ္ျငား လူမ်ိဳးေရး၊ ဘာသာေရး ကြဲျပားမႈအလုိက္ ခြဲျခားသည့္သေဘာမ်ိဳး သက္ေရာက္သြားလွ်င္ အဖြဲ႕အစည္းအတြင္း မည္သူ႕မ်က္ႏွာမွ မေထာက္ပဲ တင္ျပတတ္သူရယ္ပါ။ အခုေတာ့ သည္လုိလူက ေခြးတစ္ေကာင္အတြက္ လူမႈေရးက်င့္ဝတ္ေတြ ေဖာက္ျပန္ကုန္ၿပီတဲ့။ လူသားခ်င္းစာနာမႈေတြကို လ်စ္လ်ဴရႈေနၿပီတဲ့။ ကၽြန္မ ရင္ထဲတြင္ အတိုႏွင့္ ပရ ပဋိပကၡတို႔ ျပင္းထန္ေနသည္။ ေတြးရင္း ေတြးရင္း ကူကယ္ရာ မရွိေတာ့သလုိလုိ မြန္းက်ပ္လာေတာ့သည္။

လူသားခ်င္းစာနာမႈဆိုသည္မွာ လူသားအခ်င္းခ်င္းအေပၚတြင္ ထားရွိရမည့္ ေလာကပါလတရား အတိုင္း တုန္႔ျပန္ေနထိုင္ျခင္းမ်ိဳးသာမကဘဲ လူသားဆန္သည့္ ေမတၱာ၊ ကရုဏာတုိ႔ျဖင့္ နိမ့္ပါးေသာ အေျခအေနရွိသူတိုင္း ထားရွိေပးသင့္သည္ကို သိသိလ်က္ႏွင့္ပင္ ထိုေန႔ကလည္း ကၽြန္မ၏ အတိကို အလဲမထိုးႏိုင္ခဲ့ပါေခ်။ တကယ္ေတာ့ ေခြးတစ္ေကာင္ကုိ ေၾကာက္ေနရျခင္းထက္ ကၽြန္မကိုယ္ ကၽြန္မ လိပ္ျပာမလံုျခင္းက ပိုေလသည္။ ထို႔ေၾကာင့္ပင္ လြယ္မယာင္ႏွင့္ ခက္ရၿပီေကာ။

ထိုညေန အိမ္သို႔ျပန္လာရာ လမ္းတေလွ်ာက္တြင္ ခံစားခ်က္မ်ိဳးစံုျဖင့္ ေယာက္ယက္ခတ္ေနသည္။ မွန္ရာကို သစၥာဆိုရလွ်င္ သူ႕ကို မေသေစခ်င္ေသးပါ။ ထိုနည္းတူ ထပ္ၿပီးေတာ့လည္း မျမင္ေတြ႕လိုလွေတာ့။ ကၽြန္မဘက္က အေရာတဝင္လုပ္ရမွာမူ မိမိစိတ္ကို မိမိ ေတာ္ေတာ္ၾကီး ေဖ်ာင္းဖ်နားခ်ရဦးမည္။ သည္တစ္ခါ အခ်ိန္ယူၿပီး ကၽြန္မ၏ အတၱကုိ ခဝါခ်လွ်င္ အခ်ိန္မီႏိုင္ပါဦးမည္လား။

တိုက္ေပၚသို႔ မတက္မီ သူ႕ကို တစ္ခ်က္လွမ္းၾကည့္မိေတာ့ သူသည္ ေတစာင္းအေနအထားျဖင့္ လွဲေနရွာသည္။ အရင္ေန႔ေတြကလို သူ႕မ်က္ဝန္းမ်ားမွတဆင့္ ကၽြန္မကို စူးစမ္းမေနေတာ့...။ သူသည္ လွဲလ်က္ အေနအထားမွပင္ တံခါးေပါက္ သံတိုင္မ်ားမွတဆင့္ လမ္းမဘက္သို႔ ခပ္ေငးေငးေလး ၾကည့္ေနသည္။ အရာရာကို အရံႈးေပးလုိက္သည့္ႏွယ္။ ကၽြန္မလည္း စိတ္ပင္ပန္းတၾကီး သက္ျပင္းခ်ရန္ အားယူမိျပန္သည္။ သို႔ေသာ္ တကယ္တမ္းက်ေတာ့လည္း သက္ျပင္းခ်လို႔ မရျပန္ေခ်။ တကယ္ေတာ့

ကဗွန်မက သက်ပြင်းချနေသည်မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ အငိုလွယ်ပေမယ့် အရှိုက်ခက်သတဲ့။ အခုတော့ ကဗွန်မမှာ ရှိုက်ခါရှိုက်ခါနှင့် ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ပြီး အငိုခက်နေခြင်းသည်သာ။

(၅)

သည်မနက် သူ့ကို တွေ့ရသည့်ပုံအရ လုံးဝမဟန်တော့သည်မှာ သေချာလို့နေသည်။ မနက်လား၊ ညလားဟု ပြောရမည့်အခြေအနေ။ ရေပိုက်တစ်ခုမှ စိမ့်ယိုထွက်လာသည့် ရေကို လျှာနှင့်လျက်နေပုံကိုက အငမ်းမရသည့် ပုံမျိုးရှိ။ ရှိသမျှ အားကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး အသုံးပြုနေရသည့်နှယ်။ မောဟိုက်လေးကန်နေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းသည် ကဗွန်မ၏ အာရုံထဲတွင် တစ်နေကုန် တဝဲလည်လည်။ အစည်းအဝေး တက်နေရင်းလည်း သူ့မျက်နှာ။ ကွန်ပြူတာ ကြည့်နေရင်းလည်း သူ့ပုံရိပ်၊ လုပ်ငန်းအစီရင်ခံစာများ ရေးရန်ကြိုးစားရာတွင်လည်း သူ့မျက်ဝန်းများကိုပင် ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ကြာတော့ ကဗွန်မ ရူးချင်လာသည်။ ဇာတ်လည်း နာလှပြီ မဟုတ်လား။ တစ်ခုခု လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ကဗွန်မဘက်က ဘာတတ်နိုင်တာများ ရှိဦးမည်လဲ။ "အခုရော သူ အသက်ရှိနေပါဦးမလား" သူ မနေရတော့မည် သိလျက်နှင့် သူ့သဏ္ဌာန်လေး တရေးရေး မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း တွေးမိပြန်တော့ အသနားပိုရလေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ လူပီသမှုတစ်ခုအတွက် "သနားသင့်သည်၊ သနားလျှင် ကောင်းမည်၊ သနားပါ၊ သနားရမည်" ဆို၍ မိမိကိုယ် မိမိ အတင်းအကျပ် နားချသွတ်သွင်းနေခြင်းမျိုးမဟုတ်တော့ပါချေ။

သည်ကြားထဲ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ပေါက်ကွဲရသေးသည်။ တရားမျှတမှုကင်းစွာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ သိက္ခာနှင့် မာနကို ထိပါးကျဆင်းစေသော အကြောင်းအရာတစ်ခုအတွက် ကဗွန်မ ခံပြင်းခဲ့ရသေးသည်။

"ကောင်မလေးဘက်က ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ မိသားစုတစ်စုလုံး ရိုးလိုက်ကြတာဟယ်။ တို့အိမ်နဲ့ သူတို့က မျက်နှာချင်းပဲဆိုတော့ သိတာပေါ့။ ရိုးလွန်းတော့လည်း အပြစ်ဖြစ်သွား မသိပါဘူးကွာ။ ပြည်တွင်းက သာမန်မြို့လေး တစ်ခုလောက် မလည်မဝယ် သာမန်မိန်းကလေးကို သူတို့လို အသိုင်းအဝိုင်းက ဘယ်သူဘာတူနိုင်မှာလဲ" ရုံးက သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ စကားက ကဗွန်မ၏ မာနကို ဆွပေးသလိုပင်။

"သူတို့ဘက်က မကြိုက်ရင် မီးကို မလောင်ခင်ကတည်းက တားပေါ့။ ခုတော့ တစ်ဖက်သားမိန်းကလေးကို ခိုးယူပေါင်းသင်းပြီးမှ သူတို့သားနဲ့ မတူလို့၊ မတန်လို့ လျော်ကြေးပေးပြီး ခွဲတယ်ဆိုတာတော့ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့သားလို နိုင်ငံရပ်ခြားက ဘွဲ့မျိုးမျိုးရတာ၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းချင်း မယှဉ်နိုင်တာ အပြစ်လား။ ပြောတော့ ကျား၊ မ အခန်းကဏ္ဍညီမျှရေးကို လုပ်တယ်။ လူတန်းစားအမြင် မရှိပါဘူး၊ ဘာဘူးနဲ့။ ကိုယ့်ဆွေ ကိုယ့်မျိုး ကိုယ့်သားသမီးအတွက်ကျတော့ တယ်သိတတ်ကြတာပဲ"

ပြောရင်းနှင့်ပင် ဒေါသအရှိန်ကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ကဗွန်မတို့ ရုံးက ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်၏ အပြုအမူပါပေ။ သူ့အတွက်တော့ သားဇောနှင့် ဖခင်တစ်ဦး၏ အာဏာကို အပြည့်အဝ အသုံးချလိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။ ဒါကိုက ကဗွန်မအတွက် ယုတ္တိမတန်နေ။ လူသားတစ်ဦး၏ အခွင့်အရေးကို စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်ခြင်း၊ ခွဲခြားမှုများကို သူကိုယ်တိုင်က စွဲကိုင်ကျင့်သုံးနေခြင်းဟုသာ စွပ်စွဲလိုလှသည်။

လူထုကြားမှာ ပြောနေသည့်အပြောနှင့် သူ့လုပ်ရပ်က မညီဟု ရှုတ်ချလိုသည်။ ရုတ်တရက် ခွေးကလေးကို သတိရမိသွားပြန်သည်။ ပုထုဇဉ်မှန်လျှင် ကိုယ်ကျိုးကိစ္စတော့ ကြည့်သည်သာချည်း။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်အကြောင်းပြချက်များကို တစ်ကိုယ်တည်း အလျင်အမြန် ရှာဖွေနေမိသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ စာနာသင့်တာပေါ့ကွယ်"

(၆)

သည်ညတော့ အရဲစွန့်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သည့်ထက်လည်း မာန်တင်းနိုင်တော့။ ရုံးမှ စောစောပြန်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပြင်ပစားသောက်ဆိုင်များတွင်သာ နေ့လယ်စာ၊ ညစာ သုံးဆောင်တတ်သူမို့ သူ့အတွက်လည်း ကြက်ကင်တစ်ခြမ်း ဝယ်သွားရန်စိတ်ကူးသည်။ ငါး တော့မဖြစ်။ အရိုးစူးမှာ စိုးရသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ လစာထုတ်ရက်မို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက အပြင်တွင် တစ်ခုခု သူတို့နှင့်အတူ စားသောက်ဖို့ ဆွဲသည်။ ကျွန်မကလည်း ပါသည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် လမ်းခွဲတော့ ခုနစ်ချက်ကျော်ကယ် အမြီးထောင်လျှပြီ။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် မီးပျက်သော်ငြား လပြည့်ညမို့ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များအရာဝတ္ထုတို့ကို အဖြူ၊ အမည်း သဲကွဲပြီး ရုပ်လုံးပေပေါ်အောင်တော့ မြင်ရသည်။ ဂဃနဏအသေးစိတ်တော့ မှုန်ဝါးဝါး။

အိမ်နားသို့ နီးလာသောအခါ ရင်ခုန်သံမြန်လှပြန်သည်။ သူ မသေပါစေနဲ့။ ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံး စေတနာနှင့် ကရုဏာကိုတော့ ခံစားကြည့်စမ်းစေချင်သည်။ ကျွန်မကို သူ အနိုင်ပိုင်းမသွားစေချင်ပါ။ တစ်နည်း ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်လျှော့ကျလဲပြီး အပြီးသဘောဆောင်၍ ပြောရလျှင် သူနှင့်ကျွန်မ ငြိမ်းချမ်းရေးယူချင်သည်။ မဟုတ်လျှင် ဗညားနွဲ့လို နဖူးက အမာရွတ်မြင်တိုင်း အခါခါသေရပါလိမ့်မည်။

ခြေဖွဖွနင်းလျှောက်လျက် လှေကားခြေရင်းသို့ ရောက်လာပါပြီ။ သံပန်းတံခါးသော့ခလောက်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ တကျွိကျွိမြည်သွားသည့်အသံကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်မှုဝန်းကျင် လှုပ်ခါသွားသည်။ သို့သော် တံခါးနှင့်ကပ်လျက်တွင် လှဲနေသည့်သူက တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်။

ကျွန်မ တော်တော် လန့်သွားသည်။ အခါနှောင်းပြီထင့်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် သူ့အနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ပကတိငြိမ်သက်လျက်။ အီးသံတစ်ချက်ပင် မပေး။ ငိုချင်သလိုလို ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ ဆို့တက်လာသည်။ ထိုခဏမှာပင် ကျွန်မ ဘာလုပ်လိုက်မှန်းကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားလိုက်မိ။ လက်ဖဝါးပြင်မှတစ်ဆင့် ခံစားသိရှိရသော ခပ်နွေးနွေးအထိအတွေ့ကို အသိစိတ်ဝင်မိတော့မှသာ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျွန်မ လက်ဖြေလေးအုပ်ထားမိမှန်း သတိပြုမိတော့သည်။

မြင့်ချည်၊ နိမ့်ချည်နှင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာလေး မသိမသာတုန်ခါနေသည်။ အမောဖောက်နေခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ အသက်ကို မှင်းပြီးရှူနေရသည့်နှယ်။ သို့တည်းမဟုတ် အသက်ရှူနိုင်ဖို့ပင် အင်အားမရှိတော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူနှင့်အပြိုင် ကျွန်မမှာလည်း အသက်ပင်မရှူရဲ။ အောက်သိုးသိုးအနံ့နံနေသည့်ကြားက သူ့အနားတွင် မိနစ်ဘယ်လောက်ကြာ ကျွန်မ ထိုင်နေမိသည် မမှတ်မိတော့ပါ။ အသိဝင်လာချိန်တွင် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှ ဝယ်လာသည့် ကြက်ကင်တစ်ခြမ်းကိုထုတ်ကာ သူ့အနားသို့ တိုးပေးသည်။ ရေဘူးကိုဖွင့်သည်။ မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ လှဲနေရာက ရုတ်တရက် ဝုန်းကနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်မှာမျိုးကိုလည်း ကြောက်ရွံ့သေးသည်။ ဆတ်ကနဲ သူ လှုပ်သွားတာမြင်တော့ ဝမ်းသာရသည်။ ကြက်ကင်ကို သူ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်ဟု ထင်သည်။

မဟုတ်ပါ။ ထို ဆတ်တကနဲအချိန်၊ တစ်စက္ကန့်၏ ငါးပုံပုံလျှင် တစ်ပုံမျှသောအချိန် လွန်သည်နှင့် သူ ငြိမ်သွားသည်။ သူသည် အစားအစာကို အနံ့ခံလိုက်ခြင်းမဟုတ်။ နောက်ဆုံးထွက်သက်အတွက် ရုန်းကန်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သွားပြီ....။ ငိုမည်ထားသော ကျွန်မ မငိုနိုင်။ ဆို့နင့်နေသည်။ တခါတည်း ငိုင်ကျသွားသည်။ သန်းခေါင်ယံ သံချောင်းခေါက်သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသည့် ခွေးဟောင်သံများသည် ကျွန်မကို လှောင်ပြောင်နေသယောင်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဘယ်လိုသန့်စင်ရမလဲ။ မနက်ဖြန် အမျိုးသမီးများနေ့အတွက် အမျိုးသမီးများ အခွင့်အရေးမြှင့်တင်ခြင်းဆိုင်ရာနှင့်ပတ်သက်သည့် ဟောပြောပွဲသို့ ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် သွားရန် အောက်ထပ်သို့ဆင်းချိန်တွင် သည်ခွေးသေကောင်ပုပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့်အရေးကို တွေးပြီး ကြောက်လန့်လှပါသည်။

****

Winter Nights I still remember (Essay)

လွမ်းပြင့်ထုံတဲ့ ပြည်များ

ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါကားလိပ်ကြီးရဲ့ နဖူးစီးမှာ "ပန်တျာနေဝင်းမောင်" ဇာတ်ဆိုတဲ့ ရေးရောင်စာလုံးကြီးကို စလိုက်မီးအရောင်ကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှား ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး မြင်နေရတယ်။ ဒီည ကျပအသုံးတော်ခံမှာက ခေတ်ပေါ် မြန်မာတေးသံသာနဲ့ စတိတ်ရှိုး၊ ပြီးရင် "အမြဲလို အကြံပိုင်ရတယ်" အော်ပရာနဲ့ မင်းသိခ၊ ရဲ့ "မမင်းဖြစ်မှန်မှန်ပြော" ဇာတ်လမ်း၊ နောက်ပြီး နှစ်ပါးခွင်နဲ့ "ဝေဿန္တရာ" ဇာတ်တော်ကြီးတဲ့။ အစီအစဉ် ကြေငြာတဲ့သူကလည်း "ယနေ့ည မိဘပြည်သူများကို ပန်တျာနေဝင်းမောင် ဇာတ်အဖွဲ့က တတ်စွမ်းသမျှ အနုပညာအားနဲ့ အားပါးတရ ဖျော်ဖြေသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထားသမျှကို အသုံးတော်ခံရင်း ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းဖြန်း ကြဲချင်ပါစေခင်ဗျာ။ ဒီနှစ် ပွဲရာသီအတွက် အထူးတင်ဆက်ထားတဲ့၊ ဘယ်ပွဲမှာမှ မကျပရသေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် အသစ်တွေ ပါတဲ့အကြောင်း သတင်းကောင်း ပါးလိုက်ပါရစေ။ ဒီတော့ ဇာတ်လမ်းအသစ်တွေကို ဦးဦးဖျားဖျား ထူးထူးခြားခြား တဝကြီး ခံစားကြည့်ရှုချင်သူများကို ကျွန်တော်များ ပန်တျာနေဝင်းမောင်အဖွဲ့က ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်ပါတယ်" တဲ့။ အဲသလို ကြေငြာမောင်းခတ်ပြီး ပရိသတ် ခေါ်ပါတယ်။

ပွဲက လက်ချိတ်တန်းဘုရားပွဲ။ မန္တလေး၊ တာရဲတန်းရပ်ကွက်ရဲ့ တောင်ဖျားပိုင်းကျတဲ့ လက်ချိတ်တန်းရပ်ကွက် မှာ သဘင်အနုပညာနဲ့ အသက်မွေးသူတွေက ဟောတစ်အုံ ဟောတစ်အုံ ရှိသလို လက်ညှိုးထိုးမလွဲပါဘူး။ ပန်တျာနေဝင်းမောင်တို့ကလည်း လက်ချိတ်တန်းထဲမှာပဲ ရုံးခန်းဖွင့်ထားတယ် ဆိုပေမယ့် ဒီရပ်ကွက်သား တစ်ပိုင်းဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့ဘာသာ ဇာတ်လမ်းအသစ်လို့ပဲ ဘယ်လိုပြောပြော၊ သစ်သစ် ဟောင်းဟောင်း ပွဲကြည့်သူတွေကတော့ ဇာတ်ရုံဆီကို တရွေ့ရွေ့။ အကဲဆုံးက အိမ်ရှင်ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေပါ။ လက်ချိတ်တန်းနဲ့ ခုံလှီးဝင်း၊ နောက် နဝရတ်ရပ်ကွက်တွေက ဒီတကြောမှာ အပြိုင်လေ။ ပွဲစည်အောင် ကိုယ့်လူမှ ကိုယ်မရုံးနိုင်ရင် နောက်ကောက်ကျန်ခဲ့ရုံ ရှိတော့တာပဲ။

လက်ချိတ်တန်းမှာနေတဲ့ ဆိုင်းဆရာကြီး ရေးဒေါင်းမြို့က ကျွန်မတို့ အဘိုးဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်။ သူတို့ မိသားစုက လူအင်အားလည်း တောင့်၊ ပွဲလည်း ဝါသနာပါဆိုတော့ ပွဲကြည့်ဖို့ ဖျာနှစ်ချပ်စာ ဝယ်ထားပြီးသား။ ပွဲကြည့်စင်က အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ “ယူ” (U) ပုံသဏ္ဍာန်။ ရှေ့တည့်တည့်မှာတော့ ဇာတ်စင်ကြီးက ဟီးထလို့။ လက်ဝဲ၊လက်ယာနဲ့ နောက်တန်းက ပွဲကြည့်စင်တွေအပြင် အလယ်လွတ်နေတဲ့ ကွက်လပ်မှာလည်း စင်အနိမ့်လေးရှိသေးတယ်။ ပွဲကြည့်စင် အထက် လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်မှာ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး စတဲ့ ဂဏန်းကတ်ပြားတွေကို နိုင်လွန်ကြိုးနဲ့ အစဉ်လိုက် ချိတ်ဆွဲထားပါတယ်။ ပွဲဆိုတာ ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့ ကျွန်မကို ဖွားဖွားက“ဒါက ပွဲကြည့်ဖို့ စင်ဝယ်ထားတဲ့သူတွေအတွက် နေရာသတ်မှတ်ထားတာ” လို့ ရှင်းပြတော့ ဒါဆိုလည်း ရှေ့ဆုံးတန်းက ဝယ်ပေးပါလို့ ပူဆာရတယ်။ စင်တွေကလည်း ဈေးအမျိုးမျိုး။ ရှေ့တန်း၊ နောက်တန်း ဈေးကွာတာအပြင်၊ ပန်းကောက်စင်ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက တကယ်လို့များ မင်းသားက ပန်းကြဲလိုက်ရင် လုကောက်လို့ကောင်းမယ့် နေရာမျိုးပေါ့။

ဖျာတစ်ချပ်စာကို အနိမ့်ဆုံး ၅၀၀ တဲ့။ နေရာက လူနှစ်ယောက် ဖင်ချရုံရှိတာ။ ခြေထောက်တောင် ဆန့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝယ်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ပိုက်ဆံစုထားလို့ ပြောတော့ ကျွန်မဖြင့် အားငယ်သွားတာပဲ။ မိသားစု ခြောက်ယောက်၊ တစ်ပွဲစာအတွက် ဈေးဖိုးကို ၁၀၀၀ ပဲ သုံးတဲ့အကြောင်း မေမေပြောပြလို့ သိထားရတာကိုး။ တစ်နေ့စာ မုန့်ဖိုး ၃ ကျပ်နဲ့ ဘယ့်နှယ် စုရပါ့မလဲ။ ရေးဒေါင်းမြို့က မိသားစု ပွဲဝါသနာကြီးလို့သာပဲ ကြည့်ခွင့်ကြုံ တော့တာ။ အဖွားကလည်း တစ်ဆွတည်းပါအေလို့ ပြောထားပါတယ်။ ဝယ်ထားတဲ့ ဖျာနှစ်ချပ်မှာ ထိုင်ပြီး ရှုစားကြမယ့် လူတွေကိုလည်း ကြည့်လိုက်ဦး။ ကျွန်မတို့ မြေးအဖွား သုံးယောက်အပြင်၊ သူတို့မိသားစုကလည်း ခြောက်ယောက်။ အားလုံးပေါင်း လူကိုးယောက်နဲ့တင် မပြီးဘူး။ ရေဗူးတွေ၊ မုန့်ထုပ်တွေ၊ ခြင်းတောင်းတွေ၊ စောင်တွေ တပုံတပင်ပါသေးတယ်။ ရေးဒေါင်းမြို့ဇာနီ ဖွားဖွားရီက သိပ်စနစ်ကျပါတယ်။ ဟောဒါက … စတိတ်ရှိုးအပြီး အစာပြေစားဖို့ ကာဖီနဲ့ မုန့်ကြွပ်၊ ဟောဒါက အော်ပရာအပြီး တည်းဖို့ လက်ဖက်၊ ဟောဒါက နှစ်ပါးသွားကတုန်း အိပ်ချင်ပြေစားဖို့ အချဉ်ပေါင်း။ အဲသလိုရယ်။ သူ့မြေး အပျိုပေါက်တွေကျတော့ မင်းသားကို ဆွတ်ဖို့ ရေမွှေးပုလင်း၊ နှစ်ပါးခွင်မှာ ကမ်းမယ့် ပန်းကုံးတွေအပြင် ညကြီးမင်းကြီးမှာ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီဗူးတွေကိုပါ သယ်သေးတာ။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကျတော့ ကိုယ့်စောင်လေးကို ကိုယ်ပိုက်လို့။ မေမေ ဝတ်ပေးလိုက်တဲ့ ယုန်မွေးဆွယ်တာ ဆင်တူနဲ့လေ။ အရုပ်မလေးတွေနဲ့ တူတယ်လို့ ဖွားဖွားက ပြောပါတယ်။ ဆွယ်တာက ပွဲလမ်းသဘင်မို့ အလှဝတ်တာရယ်။ အောက်မှာ နောက်ထပ် အင်္ကျီနှစ်ထပ် ဝတ်ထားသေးတယ်။ ကျွန်မတို့က မိုးလင်းအထိ အားပေးဖို့ အားခဲထားကြတဲ့ သူတွေကိုး။ မန္တလေးဆောင်းကို အန်တုဖို့ ဒီလောက်ဝတ်ထားမှ တော်ရုံကျမှာ။

နှင်းနုနုလေးတွေ ခပ်ပါးပါးကျနေပေမယ့် တစ်ချီတစ်ချီ ဝင်ဆော်တဲ့ ဆောင်းလေအေးကြောင့် ကျွန်မတို့ လက်ဖျားလေးတွေမှာ အေးကျင်လို့။ စကားပြောလိုက်တိုင်း ပါးစပ်က အငွေ့ထွက်တာကိုကြည့်ပြီး ပျော်လို့ “ဟေး…ဟေး” လို့ ခဏခဏအော်တာပဲ။ ပွဲကြည့်ရတော့မှာမို့ စိတ်လှုပ်ရှားတာလည်း ပါတယ်။ ဖွားဖွားကတော့ ဒီကလေးမ အကဲကို မရဘူးတဲ့။ အချုပ်တန်းဆရာဖေပြောသလို ချမ်းပုံက ကမ်းကုန်ရွတ်တဲ့ မန္တလေးဆောင်းက ပွဲခင်းထဲမှာကျတော့ ပီပြင်အောင် မမေနိုင်တော့ဘူး။ လူတွေ.. လူတွေလ။ တိုးကြ၊ ကြိတ်ကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ဆဲကြ၊ ဆိုကြ။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့လိုပဲ ဖျာလေးတစ်ချပ်လောက် ဝယ်ပြီး.. ရှိသမျှ ဆွေမျိုးအိုးကုန်ခေါ်လာတဲ့သူချည်းပဲ။ ဟိုရောက်တော့ နေရာလုရင်း ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ “ညည်းတို့အေ.. ကိုယ့်လူနဲ့ကိုယ် ချင့်ပြီး ဝယ်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ညလုံး ကြည့်ရမယ့်ဟာ။ ဘယ်သူက ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ဒုက္ခခံနိုင်မှာလဲ။” အဲသလို တစ်ဖွဲ့က စွာလိုက်ရင်

ကျန်အဖွဲ့ကလည်း ပက်ခနဲ ခွန်းတုံ့ပြန်တာပဲ။ “ ဒီတစ်ခုထဲကို နေရာလေးတစ်နေရာအတွက်နဲ့တော့ စကားလုပ်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့အေ။ ခဏေန ဆီလေး တစ်မှုတ်လောက်၊ ဆားလေး တစ်ဆုပ်လောက်နဲ့ တသက်လုံး မရှိအတူ၊ ရှိအတူ ဝေမျှပေးခဲ့တာကော်တော့ သတိမရဘူး။” အဲသလို ကျေးဇူးဖော်လိုက်၊ စကားနာထိုးလိုက်၊ စောင်းလိုက်၊ မြောင်းလိုက်နဲ့ ပြဲမထွက်မချင်း ပွဲခင်းထဲမှာ ကပြွတ်ကပြွတ်ဖြစ်နေ ပါရောလား။ အဖွဲ့တိုင်း၊ အဖွဲ့တိုင်း ဖျာနယ်ချိမိတ် သတ်မှတ်ရေးအတွက် စကားစစ်ခင်းနေကြတာချည်းပဲ။ အချို့များဆို ရှေ့ကအဖွဲ့နဲ့ရော၊ နောက်က အဖွဲ့နဲ့ရော၊ ဘေးကအဖွဲ့နဲ့ရော ပတ်လည်ရိုက်ပြီး ဒိုင်ခံရန်ဖြစ်တာ။ ဒိုင်ခံ နယ်မြေကျူးကျော်တာ။

အရေးထဲ “ဆေးလိပ်လား၊ ကွမ်းယာလား၊ အားလူးကြော်လား။ ငါးမုန့်ကြော်လား။ အချဉ်ပေါင်း၊ နေကြာစေ့လဲ ပါတယ်နော်။ ဘာလိုလဲပြော” ဆိုတဲ့ ဈေးသည်က တမှောင့်။ ကပ်သိပ်နေတဲ့ လူတွေကို ကျော်ခွပြီး ဟိုဘက် ကူးလိုက်၊ ဒီဘက်ကူးလိုက်။ သူ့ထက်ဆိုးတာက လေပူထုတ်ဆေးသည်။ ဒီလောက် ပြည့်ကြပ်နေရတဲ့ လူအုပ်ထဲမှာ သူက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ လေပူထုတ်ဆေး လာရောင်းနေတော့ သူ့ဆေးစားပြီး ခဏခဏ အီးဖုံးပေါက်ကွဲနေရင် ဘေးကလူတွေခမျာ ယောနိသောမနသိကာယ နှလုံးပိုက်ရှင်း ရှုပေးနေရဦးမယ်။ စိတ်ပိန်မှိပါပေါ့။ နတ်တော် ဆောင်းညမှာ ချွေးတွေရွှဲရွှဲစိုနေတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ကြည့်ပြီး ပွဲထွက်ပါတော့လို့ ဆုတောင်းမိတာအခါခါ။

အစီအစဉ်ကြေငြာတဲ့သူကလည်း ဒီဇာတ်ပွဲရိုက်စကားကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောပြီး လူခေါ်လို့ မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ သူနဲ့အပြိုင် ပွဲလုံခြုံရေး ကော်မတီကလည်း လော်စပီကာကနေတဆင့် ပွဲခင်းထဲမှာ အရက်သေစာ သောက်စားပြီး ရန်ဖြစ်ရင်၊ မူးပြီးရမ်းရင် ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဆယ်မိနစ် တစ်ခါ ရာဇသံပေးနေပါတော့တယ်။ ဒီကြားထဲ ပွဲခင်းထဲမှာ လူပျောက်လို့၊ ဘာပစ္စည်း၊ ညာပစ္စည်းကောက်ရလို့ စတဲ့ အော်သံပေးရင်တော့ ရန်ဖြစ်နေတဲ့ အုပ်စုတွေဆီက ခဏအသံစဲသွားတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဆက်ပြီးပွားကြပြန်ရော။ ဆိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ ညှော့ခံတီးလုံးကိုတောင် ဘယ်သူမှ နားသောတ ဆင်မနေကြဘူး။ ကိုယ့်ဇာနဲ့ ကိုယ်လေ။

မျှော်ရင်းမောနေတဲ့အချိန်မှာ “ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြပါသော ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ စိတ်သုခ၊ ကာယသုခ နှစ်ဖြာသောသုခနဲ့ ပြည့်စုံကြပါစေ။ ကျွန်တော်များ ပန်တျာနေဝင်းမောင် ဇာတ်အဖွဲ့ကြီး ဟာ ကျွန်တော်များရဲ့ အနုပညာစွမ်းအားကို အကြွားပိုမထား၊ စကားဆိုမများပဲ ပရိသတ်အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးဆပ်တော့မှာမို့ အခုပဲ ရှုစားလိုက်ကြရအောင်ဗျား” ဆိုတဲ့ အသံအဆုံးမှာ ကတ္တီပါကားလိပ်ကြီး တရွေ့ရွေ့တက်သွားပြီး ဆိုင်းသံ၊ ဒိုးသံ တညံညံနဲ့ ပွဲဦးထွက်နတ်ကတော်အကကို ရှုစားလိုက်ရပါတော့တယ်။ ဗလာဇာတ်ပွဲတွေက နှစ်ညပဲ ကတာမို့ ပထမညမှာ ကန်တော့ပွဲနဲ့ စားတော်တိုက်ပြီး ကရလို့ ပွဲဦးထွက် နတ်ကတော်အကတဲ့။ နောက်ညကျတော့ ကန်တော့ပွဲမပါဘဲ အကချည်းသက်သက် ကတဲ့ ယိမ်းမို့ ပွဲဦးထွက်အပျိုတော်အကလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ နတ်ကတော်လည်း ထွက်ရော.. စောစောက ဘတပြန် ကျားတပြန် စကားအောင်လုထူနေသူတွေမှာ မြန်မြန်နှာတလွမ်းဖြတ်ပြီး ကိုယ့်ဒူးနှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အသာပိုက်လို့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာပဲ အာရုံဝင်စားလိုက်ကြတော့တယ်။

ဒီလိုအချိန်ဆို ကျွန်မအဖွားအတွက် အကြိုက်ကောင်းဆိုက်ပြီ။ သူက အငြိမ့်တန်ဆွဲကြိုက်တဲ့သူ။ ပြောလိုက်ရင် ဇာတ်စကားလေးနဲ့ သိုင်းဝိုင်းလိုက်ရမှာ။ ရေးမန်းတင်မောင်ပြောသလို.. အမေလေးအေ.. ငါ့ဘဝက ဆူးကြားက ဘူးခါးပါတို့၊ မင်္ဂလာအောင်မောင်းကြီး ရွတ်သလို.. အပူဘယ်ခါမေအေး.. အပူဘယ်ခါမေအေး ဆိုတာမျိုး

ခဏခဏ ရိတ်တတ်ပါတယ်။ ကပြွန်း မမက မြေးဦးမို့ သူ့အသည်းကျော်လေ။ မမရဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ သူ့သူငယ်ချင်း၊ မမရဲ့ ရန်သူဟာ သူ့ရန်သူ။ ကျောင်းမှာ ကလေးချင်းရန်ဖြစ်ရင် တဖက်မှဘက အသာနေတယ်။ ကပြွန်း အဖွားကသာ ဆတ်ဆတ်ထွက်ကဲပြီး သူ့မြေးအတွက် ဝင်ပြောတာ။ သူ ရန်ထောင်တာကလည်း တစ်မိုးပီ။ “ငါကလေး ဟောသလို ဟောသလို တင်မောင့်ဇာတ်ထဲကလို ပြန်ပြောလိုက်ချင်တာ”၊ “စိန်အောင်မင်း အပြောလေး ကြားချင်သေးလား... ကိုင်း....”၊ “အောင်သွန်းကြည်လို အပိုမဆိုပဲ ပြောရရင်” အဲသလို ဇာတ်အပြောနဲ့ ချီပြီး ရန်ဖြစ်တော့ ကျန်တဲ့သူတွေက ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ စိတ်ဆိုးရမယ့်အစား သဘောကျပြီး ရယ်ကြပါတယ်။

အခုလည်း ကြည့်။ ဇာတ်တွင်းကတည်းက ဒီဇာတ်အဖွဲ့ရဲ့ သဘာနဲ့ပညာကို မှန်းဖို့ အပ်ဝီတော် ၁၂ ကြိုး ဘယ်လောက် ပိုင်သလဲဆိုတာ အရင်ကြည့်ရမယ်တဲ့။ အပ်ဝီတော် ၁၂ ကြိုးဆိုတာ ဝမ်းဗိုက်ချက်ကို လှုပ်ပြီး ကတဲ့အက၊ ကျောပြင်လှုပ်ပြီးကတဲ့ အက၊ သားမြတ်လှုပ်ပြီး ကတဲ့အက၊ ခါးလှုပ်ပြီး ကတာ၊ ပေါင်၊ မြေခသလုံး ဖြင့်ကတာ၊ မျက်စိမျက်လုံး လှုပ်ပြီးကတာ... အို စုံနေတာပါပဲ။ လူမမြင်အပ်တဲ့ လျှို့ဝှက်အတွင်းသားကို လှုပ်ပြီး ကတာတောင် ပါလိုက်သေး။ အဲဒါ ဘယ်နေရာလဲဟင်လို့ သွားမေးမိတော့ ခေါင်းခေါက်ခံရပါတယ်။ ဒီလိုအသေးစိတ်တွေ မြင်ရမှာမို့လားလို့ စူးစမ်းကြည့်တော့ အဖွားက ပွဲကြည့်သက်ရင့်လာရင် အပြေးမြင်ရုံနဲ့ အပြင်သိလိမ့်မယ်လို့ ခပ်တည်တည်မိန့်ပါတယ်။

စာအုပ်ထဲမှာပဲ ဖတ်ဖူးတော့တဲ့ ဗုံရှည်ဇာတ်၊ မြေဝိုင်းဇာတ်၊ ရိုးပြတ်နှင်းဇာတ်၊ လှည်းဇာတ်၊ လူဘိုင်စကုတ်တို့ဆို တာ ကပြွန်း သိတတ်စအရွယ်မှာ စပြီးကြုံဖူးတဲ့ ခေတ်သစ်ဇာတ်သဘင်ရဲ့ ဒစ္စကိုမီးရောင်အောက်မှာ အငွေ့ပျံသွားခဲ့ပြီလေ။ ပွဲဦးထွက်နတ်တော်အကပြီးတော့ “သူ့ကိုမှ ချစ်မိနေပါပြီ.. တွေ့နေ မြင်နေကြမို့ ဖြေဖျောက်ဖို့လဲ မလွယ်.. မျက်စိထဲ တဝဲဝဲလည်လည်” လို့ ဟန်ပါပါ ညည်းရင်း တံတေးသိန်းတန်စတိုင်နဲ့ လူပြက်တစ်ယောက် ထွက်လာတော့ ပရိသတ်က သူ့ကို လူရွှင်တော်ရယ်လို့ မခံစားကြတော့ဘဲ တံတေးသိန်းတန်နဲ့ တူလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး တရှီးရှီးနဲ့ လက်ခေါက်မှုတ်ရင်းတောင် အားပေးလိုက်ကြသေးတယ်။ အဲသလိုပဲ ချစ်သူနယ်မြေသည်သာ ငြိမ်းချမ်းရာနယ်မြေတို့၊ မှတ်မိရဲ့လား အတူးရေ.. မှတ်မိပါတယ် အသက်ရေ... ငယ်ကကြမ်းတဲ့ ငယ်ကြမ်းဆြတို့ အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်းဖျော်ဖြေပြီးသွားတဲ့နောက်မှာ ဖန်စီဒိုင်း ... ဖန်စီဒိုင်း ဆိုပြီး လူတစ်ယောက် ဝုန်းဒိုင်းကြဲပြီး စင်ပေါ်တက်လာတဲ့အခါ အောက်က အိပ်ငိုက်နေတဲ့ သူတွေမှာလည်း လန့်နိုးကုန်ပြီး တဒိုင်းထဲ ဒိုင်းကျပြန်ပါတော့တယ်။ ပန်းကုံးစွပ်မယ့်သူ၊ ရေမေးဆွတ်ချင်တဲ့သူ၊ ဆုတော်ငွေ ချမယ့်သူတွေလည်း နိုးကြကုန်ပြီ။ ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ နင်တို့ မကဲကြနဲ့နော်လို့ ဖွားဖွားရီက သူ့မြေးတွေကို ဟန့်တော့ “အမေကြီးကလဲ လုပ်ပြီ။ အမေကြီးတုန်းကလဲ ဒီလိုပဲနေမှာပဲဟာ” လို့ နောက်ကြောင်းအဖော်ခံရတော့မှ သူ့ခမျာ လူကြားထဲမှာ ဇာတ်ကြောင်း လှန်ခံရမှာစိုးတာနဲ့ မြေးတွေနဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပဲ ကြိတ်ပြီးရန်ဖြစ်တော့တယ်။

“အသည်းနှလုံးကို ပန်းသီးလေးလို.. အအေးခန်း သေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားချင်” တဲ့ ဆီးသီးကောက် မင်းသားတစ်ယောက်ရယ်၊ “စာအုပ်ထဲမှာ သင်တဲ့မယ်သီတာ ခိုးတာ ဘယ်သူလဲ.. သူငယ်ချင်း ငယ်ရည်းစားက မေးတယ်.. ဒီလိုပါ မောင့်ချစ်တဲ့ ချစ်သူမေရယ်.. ဒဂီရိ ဘီလူး ဘီလူးတဲ့ကွယ်” ဆိုတဲ့ အော်ချင်ရာအော် အဆိုရှော်ရယ်၊ “ရော့ယူလိုက်.. ရော့ယူလိုက်” လို့ ကာလသားတွေ အများဆုံး အားပေးခံရတဲ့ တကိုယ်လုံး တီကို ဆားနဲ့တို့သလို တွန့်လိမ်ပြီးဆိုသွားသူ ပေါင်တိုမ တစ်ကောင်ရယ်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင်

အသုံးတော့ခံသွားကြတယ်။ သနားစရာ ကျွန်မအဖွားမှာတော့ သူကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ သဘင်သည် ပညာရှင်မှ ဒီအပိုင်းမပါဝင်လေတော့ ဘာနဲ့ဘယ်လို အမှတ်ပေးအကဲဖြတ်ရမှန်းမသိ ယောင်တီးယောင်ချာ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေရှာပါတော့တယ်။ အဆိုတော်တစ်ယောက်က " အချစ်ဟာ မီးလား" လို့ အော်လိုက်မှပဲ သူ့ခမျာ"သေချင်းဆိုးတဲ့တော်.. ဆိုစရာရှားသလား" လို့ ထောပနာပြုဖို့ သတိရရှာတော့တယ်။ အစီအစဉ် ကြေငြာတဲ့ သူပြောသွားသလို အနုပညာစွမ်းပကားတွေကို အစွမ်းကုန် ထုတ်ဖော်ပြသ သွားတာလို့ပဲ မှတ်ရတော့မှာပေါ့။

အော်ပရာပြီးလို့ သစ္စာထားနှစ်ပါးသွား ကတဲ့အချိန်ကျတော့ လူထက်ဝက်လောက် ပြန်ကုန်ပြီ။ လူတွေ ကျဲကုန်တော့ ကျွန်မတို့ ညီမနှစ်ယောက်လည်း ချမ်းချမ်းနဲ့ ကြေးကြပြီ။ ဆောင်းလေကြမ်းက အတားအဆီးမရှိ မေးချင်တိုင်း မေးပြီလေ။ အရိုးထဲစိမ့်အောင် ချမ်းလှပမယ့် ဂွမ်းစောင်ကို ဖိခြုံရင်း မင်းသမီးနဲ့ မင်းသားရဲ့ အညီခရာ၊ အတီအတာနဲ့ အပြိုင် ချစ်စကားတွေပို၊ သစ္စာတွေထားတာကို မျက်လုံးမပြင့်တချက် ပြင့်တချက် ကြားကနေ အားပေးရပြန်ပါတယ်။ ပွဲဈေးခင်းမှာတော့ ဆိုင်တွေလည်းပိတ်၊ လူခြေလည်း တိတ်ပြီ။ ကျွန်မ အဖွားမှာသာ မင်းသားနု (မင်းသနု/ ခေါင်းဆောင်မင်းသား) ရဲ့ အရည်အချင်းကို တဖက်သတ် စာမေးပွဲစစ်တုန်း။ တို့တုန်းက ဘယ်လိုဘဝ ဘယ်သူဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့မှာ အားနာပါနာနဲ့တောင် ခေါင်းမညိတ်ပေးနိုင်တော့။ မင်းသားကလည်း သူ့အမာခံပရိသတ်အတွက် ဟဲတုန်း၊ ကြဲတုန်း။ "ဝေသန္တရာ" ဇာတ်တော် က,တော့ မဒ္ဒီဒေဝီက "ရေးရင်သွေး ကလေးနှစ်ဖော် ပေါ်ကပါလို့၊ ပြေပြနာကွယ် ပူဆာတုန်းကိုလ၊ အမုန်းတော် ပိုစကားငယ်နှင့်၊ မယ့်နား သံမိန့်သည့်နှယ်၊ ကြားခက်ပြန်ပြီ" လို့ ငိုတော့ ကျွန်မအဖွားမှာ ဒီဇာတ် ဘယ်လိုခြားတာ၊ ဘယ်လိုပညာရည်မြင့်တာဆိုပြီး စောစောက ပြောခဲ့တာ သူမဟုတ်သလိုနဲ့ မျက်ရည်လည်ရွဲ ဖြစ်နေပြန်ပါတော့တယ်။ "ဒီသေနာက် ဗိုင်းတာမလေးကလဲ ဒီလောက်တောင် ငိုရသလားအေ့" လို့ ငိုသံပါကြီးနဲ့ ပြောရင်း၊ ကျွန်မတို့ဘက်ကိုလည်းလှည့်ပြီး "ဖိနပ်စာမ နှစ်ကောင်ကလဲ အိပ်လိုက်တာ သိုးလို့။ ဇာတ်ကြည့်ဖို့ ခေါ်လာတာ။ အဲလို အိပ်ရင် နောက်ဘယ်တော့မှ မခေါ်ဘူးမှတ်" ဆိုပြီး မဆီမဆိုင် မာန်လိုက်သေး။ ဆိုတဲ့သူက ဆို၊ ကတဲ့သူက က၊ ငိုတဲ့သူက ငို၊ အိပ်တဲ့သူက အိပ်။ ပြည်ကတော့ လေရာင်အောက်မှာ လွင်လွင်ငြိမ်လို့။

သော်တာအေးလဲ့